Benet XVI parla sobre Joan Pau II

Reproduïm a continuació l'entrevista concedida per Benet XVI a la televisió estatal polonesa (TVP) amb motiu de la Jornada del Papa, que des de fa cinc anys se celebra a Polònia el 16 d'octubre.

24/10/2005

L'entrevista, realitzada al palau apostòlic de Castelgandolfo pel pare Andrzej Majewski, responsable de la redacció de programes catòlics de la

TVP, va ser transmesa el diumenge 16 d'octubre a Polònia.

"El 16 d'octubre de 1978, el cardenal Karol Wojtyla es va convertir en papa i des d'aquell dia en Joan Pau II, durant més de 26 anys, com a successor de sant Pere, i com vostè ha dit, ha guiat l'Església juntament amb els bisbes i els cardenals. Entre els cardenals hi era també Vostra Santedat, persona singularment benvolguda i distingida pel seu predecessor; persona de la qual el pontífex Joan Pau II va escriure en el llibre "Alceu-vos i anem-hi" - i aquí cito - "Dono gràcies a Déu per la presència i l'ajuda del cardenal Ratzinger. És un amic segur".

P: Sant Pare: com va començar aquesta amistat i quan va conèixer Sa Santedat al cardenal Karol Wojtyla?

R: Personalment el vaig conèixer només en els dos pre-conclaves i

conclaves de 1978. Naturalment havia escoltat parlar del cardenal Wojtyla, al principi sobretot en el context de la correspondència entre els bisbes polonesos i alemanys en el '65. Els cardenals alemanys em van informar de l'enorme mèrit i la contribució de l'arquebisbe de Cracòvia, que era l'ànima d'aquesta correspondència realment històrica. Havia escoltat també parlar als meus amics universitaris sobre la seva filosofia i la seva gran figura com a pensador. Però, com he dit, la primera trobada personal va tenir lloc al conclave del 78. Des del començament vaig sentir una gran simpatia per ell i, gràcies a Déu, el cardenal d'aquell temps em va atorgar des del principi la seva amistat, immerescuda per la meva banda. Estic agraït per la confiança que em va donar, sense cap mèrit meu. Sobretot, veient-lo resar, vaig comprendre, no només vaig veure, que era un home de Déu. Aquesta era

la impressió fonamental: un home que viu amb Déu, més encara en Déu. A més em va impressionar la cordialitat, sense prejudicis, amb què es va trobar amb mi. En aquestes trobades del pre-conclave dels cardenals va prendre la paraula en diverses ocasions i aquí vaig tenir també la possibilitat de percebre la seva alçària de pensador. Sense grans paraules, així, va sorgir una amistat, des del cor i, rés més produir-se la seva elecció, el Papa em va cridar en diverses ocasions a Roma per a xerrar i al final em va nomenar prefecte de la congregació per la Doctrina de la Fe".

P: Per tant, ¿no va ser una sorpresa el nomenament, ni la seva convocatòria a Roma?.

R: Per a mi era una mica difícil, perquè des del començament del meu episcopat a Munic, amb la solemne consagració com a bisbe a la

catedral de Munic, era per a mi una obligació, gairebé un matrimoni amb aquesta diòcesi i havien subratllat que des de feia diversos decennis jo era el primer bisbe originari de la diòcesi. Em sentia, per tant, molt obligat i lligat amb aquesta diòcesi. A més existien problemes difícils que encara no havien estat resolts i no volia deixar la diòcesi amb ells. De tot això vaig parlar amb el Sant Pare amb gran obertura, i amb aquesta confiança que tenia el Sant Pare, que era molt patern amb mi. Em va donar temps per a reflexionar i ell mateix també ho volia pensar. Al final em va convèncer, perquè aquesta era la voluntat de Déu. Així vaig poder acceptar aquesta crida i aquesta gran responsabilitat, gens fàcil, que de per si mateix superava les meves capacitats. Però amb la confiança en la paterna benevolència del Papa i amb la guia de l'Esperit Sant, vaig poder dir que si.

P: Aquesta experiència va durar més de 20 anys...

R: Sí, vaig arribar al febrer de 1982 i ha durat fins a la mort del Papa en el 2005.

P: ¿Quins són, segons vostè, Sant Pare, els punts més significatius del pontificat de Joan Pau II?.

R: Jo diria que podem tenir dos punts de vista: un ad extra -al món- i un ad intra -a l'Església-. Respecte del món, em sembla que el Sant Pare, amb els seus discursos, la seva persona, la seva presència, la seva capacitat de convèncer, ha creat una nova sensibilitat cap als valors morals, a la importància de la religió en el món. Això ha fet que es creés una nova obertura, una nova sensibilitat per als problemes de la religió, per a la necessitat de la dimensió religiosa de l'home i, sobretot, ha crescut -de forma inimaginable- la importància del bisbe de Roma. Tots els cristians

han reconegut -no obstant les diferències i no obstant el seu no reconeixement del successor de Pere- que ell és el portaveu de la cristiandat. Ningú més que ell, a nivell mundial, pot parlar així en nom de la cristiandat i donar veu i força, en l'actualitat del món, a la realitat cristiana. Però també per als no cristians i per a les altres religions, ell va ser el portaveu dels grans valors de la humanitat. També cal esmentar que va aconseguir crear un clima de diàleg entre les grans religions i un sentit de responsabilitat comuna que tots tenim envers el món, però que també les violències i les religions són incompatibles i que junts hem de buscar el camí per a la pau, en una responsabilitat comuna envers la humanitat. Traslladem l'atenció ara cap a la situació de l'Església. Haig de dir, abans de res, que va saber entusiasmar la joventut amb Crist. Això és nou si pensem en la joventut

del '68 i dels anys setanta. Que la joventut s'hagi entusiasmat per Crist i per l'Església i també per valors difícils només podia aconseguir-lo una personalitat amb aquell carisma; només ell podia mobilitzar la joventut del món per la causa de Déu i per l'amor de Crist, de la manera com ell ho va fer. En l'Església ha creat -penso- un nou amor per l'Eucaristia. Estem encara en l'Any de l'Eucaristia, volgut per ell, amb tant amor; ha donat un nou sentit a la grandesa de la Misericòrdia Divina; i també ha aprofundit molt en l'amor a la Mare de Déu i ens ha guiat així cap a una interiorització de la fe i, al mateix temps, a una major eficàcia. És necessari esmentar naturalment, com tots sabem, l'essencial que ha estat també la seva contribució als grans canvis del món de l'any '89, per la caiguda de l'així anomenat socialisme real.

P: Al llarg de les seves trobades personals i dels col·loquis amb Joan Pau II, ¿que va ser el que més va impactar a Vostra Santedat? ¿Podria explicar-nos les seves últimes trobades, tal vegada d'aquest any, amb Joan Pau II?.

R: Si. Les últimes dues trobades les vaig tenir, la primera, a la policlínica Gemelli, entorn del 5-6 de febrer; i la segona, el dia anterior a la seva mort, a la seva habitació. En la primera trobada el Papa sofria visiblement, però estava totalment lúcid i molt present. Jo havia anat només per a una trobada de treball, perquè necessitava alguna decisió seva. El Sant Pare, encara que sofrint, seguia amb gran atenció quant li deia. Em va comunicar en poques paraules les seves decisions, em va donar la seva benedicció, em va saludar en alemany, concedint-me tota la seva confiança i amistat. Per a mi va ser molt commovedor veure, d'una

banda, com el seu sofriment estava unit al Senyor, com duia el seu sofriment amb el Senyor i pel Senyor; i, d'altra banda, veure com resplendia la seva serenitat interior i la seva completa lucidesa. La segona trobada va ser el dia abans que morís: estava, òbviament, més adolorit, es notava, envoltat de metges i amics. Estava encara molt lúcid i em va donar la seva benedicció. Ja no podia parlar molt. Per mi, aquesta paciència seva en el sofrir ha estat un gran ensenyament, sobretot l'arribar a veure i sentir com estava en les mans de Déu i com s'abandonava a la seva voluntat. A pesar dels dolors visibles, estava serè, perquè estava en les mans de l'Amor Diví.

P: Vostè, Sant Pare, en els discursos evoca sovint la figura de Joan Pau II, i de Joan Pau II diu que era un gran papa, un plorat i venerat predecessor. Sempre recordem les

paraules de Sa Santedat, pronunciades en la missa del 20 d'abril passat, paraules dedicades justament a Joan Pau II. Ha estat vostè, Sant Pare, qui va dir -i aquí cito- "sembla com si ell em tingués agafat fort de la mà, veig els seus ulls somrients i escolto les seves paraules, que en aquell moment em dirigeix a mi de forma particular: "no tinguis por!". Sant Pare, per fi una pregunta molt personal: ¿segueix sentint vostè la presència de Joan Pau II? I si és així, ¿de quina manera?.

R: Certament. Començo responent la primera part de la seva pregunta. Al principi, parlant de l'herència del Papa, havia oblidat parlar de tants documents que ens ha deixat -14 encícliques, tantes cartes pastorals i tants d'altres- i tot això representa un patrimoni riquíssim que encara no ha estat suficientment assimilat a l'Església. Considero justament una

missió essencial i personal meva el no produir tants documents nous com l'aconseguir que aquells documents siguin assimilats, perquè són un tresor riquíssim, són l'autèntica interpretació del Vaticà II. Sabem que el papa era l'home del Concili, que havia assimilat interiorment l'esperit i la lletra del Concili i amb aquests textos ens fa comprendre què és el que realment volia i no volia el Concili. Ens ajuda a ser veritablement Església del nostre temps i del temps esdevenidor. Ara vinc a la segona part de la seva pregunta. El Papa em resulta sempre proper a través dels seus textos: l’escolto i el veig parlar, i puc estar en diàleg continu amb el Sant Pare perquè amb aquestes paraules parla sempre amb mi, conec també l'origen de molts textos, recordo els diàlegs que vam tenir sobre cadascun d'ells. Puc continuar el diàleg amb el Sant Pare. Naturalment aquesta proximitat a través de les paraules és

una proximitat no només de textos sinó amb la persona, més enllà dels textos escolto al Papa mateix. Un home que va amb el Senyor no s'allunya: cada vegada sento més que un home que va amb el Senyor s'apropa encara més i sento que amb el Senyor està proper a mi, quan jo estic proper al Senyor, estic proper al Papa i ell ara m'ajuda a estar proper al Senyor i tracto d'entrar en la seva atmosfera d'oració, d'amor al Senyor, d'amor a la Verge i m'encomano a les seves oracions. Hi ha així un diàleg permanent i també un estar prop, d'una forma nova, però d'una forma molt profunda"

P: Pare Sant, ara l'esperem a Polònia. Tanta gent pregunta quan vindrà el Papa a Polònia...

R: Sí, tinc intenció d'anar a Polònia, si Déu vol, si el temps m'ho permet. He parlat amb Mons. Dziwisz respecte a la data, i em diuen que el mes de

juny seria el període més apropiat. Naturalment tot està per organitzar amb les instàncies competents. En aquest sentit és una paraula provisional, però sembla que possiblement el pròxim juny pugui anar a Polònia, si el Senyor m'ho concedeix.

P: Sant Pare, en nom de tots els telespectadors, li agraeixo de cor aquesta entrevista. Gràcies, Pare Sant.

R: Gràcies a vostè.

Vatican Information Service (VIS)18 d'octubre de 2005

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca/article/benet-xvi-parla-sobre-joan-pau-ii/ (03/02/2026)